Lucian Merişca - Agentul Neantului

Sînt singurul zeu care există cu adevărat şi nu am decît o singură misiune. Să distrug.Pentru ca alţii să aibă impresia că pot crea ceva, aici, pe acest pămînt de cenuşă şi praf.

Praf şi cenuşă din care, fără mine, nu s-ar zămisli, rînd pe rînd, generaţie după generaţie, pentru aceeaşi iluzie vizibilă şi acelaşi adevăr invizibil.

Nimic din ceea ce este nu ar fi, dacă nu ar fi dispărut ceea ce a fost.

Dacă n-aş fi eu, lucrurile pe care le vedeţi n-ar exista, pentru că ar exista, încă, lucrurile care au fost. Nici voi n-aţi exista, să priviţi la nesfîrşit neschimbarea, pentru că ar exista cei ce au fost. Iar copiii voştri nu s-ar naşte niciodată, pentru că voi aţi fi eterni. Noroc că exist eu, aşa hulit şi temut de toţi. Noroc că eu dau de lucru măturătorilor, groparilor şi incineratorilor. Praful şi pulberea să se aleagă de toţi, şi de mine, şi eu voi fi mulţumit, căci misiunea mea se va fi îndeplinit.

Nu e mare fericire să fii agent al neantului, dar, cu toate acestea, cineva trebuie să-şi asume şi acest rol. Unii se cred îngeri, fără să aibă nici un motiv să creadă că îngerii există măcar. Eu nu mă cred nimic, pentru că nu cred în nimic. Sau e singurul lucru în care cred. Sau ştiu că nimicul e perisabil, ca orice altceva pe această lume.

Dacă aş fi nimic, ar fi bine… Bine pentru ceilalţi, aşa îşi închipuie ei… Pentru că, atunci cînd vine vorba de Bine şi de Rău, nu ai cum să crezi, ci doar să-ţi închipui.

Răul, Nemulţumirea, Debusolarea, Disperarea cruntă - au fost întotdeauna mai creative decît Mulţumirea paşnică şi placidă. Iar răul este jobul meu, eu mă ocup cu asta de cînd mă ştiu - există cineva care merge noaptea în linişte cu vidanja şi pompează tot ceea ce se adună peste ziua marelui oraş, marii vieţi…, pentru că altfel adevărul ar da pe dinafară şi ne-ar sufoca în omniprezenţa sa.

Fără puterea mea de distrugere, nimic nu s-ar construi. Eu şi furnicile muncim tăcuţi, fără pretenţia nici unei răsplăţi, fără a avea cea mai mică recunoştinţă, pentru ca Statuia Libertăţii să se prăbuşească într-o zi şi praful să acopere din nou lumea, într-un efort egalizator şi sublim. Eu sînt cel care a transformat în mucegai, pînă la urmă, zîmbetul Monalisei şi eu am prăbuşit în rugină Coloana Infinitului. Şi nimeni nu-mi mulţumeşte, căci nimeni nu mai crede astăzi în katharsis, decît, poate, cei care se oferă să împartă moartea lor şi celorlalţi, condamnîndu-se singuri, înainte de a fi condamnaţi de lume sau de ceea ce este dincolo de ea.

Cînd aţi fost creaţi eraţi mici, vă mai aduceţi aminte?, vi s-a sugerat calea ne-înmulţirii păcătoase, a retragerii în nimicnicie şi a asumării vinei de a fi şi de a vrea încă să fiţi. Rostul care vi s-a dat era numai acela de a regreta că existaţi. Dar n-aţi înţeles la timp să fiţi din ce în

ce mai puţini şi mai puţin şi aţi crezut că puteţi concura la creaţia lumii, că puteţi mima cu nonşalanţă creaţia, fără remuşcări şi fără frica de a fi exterminaţi înainte de a pune sau de a citi o literă aici, pe hîrtia aceasta, pe care trăim cu toţii.

Aţi rîs de libertatea voastră şi nu aţi vrut să vă retrageţi în schimnicie. Nu v-aţi mulţumit să vă jucaţi de-a procreaţia şi să vă creaţi reverberaţii redundante ale egoului vostru scos de sub control; aţi vrut să întrupaţi în felul vostru meschin alt fel de creaţie şi aţi compus Odiseea, Macbeth si Scriitorii în gol. Nu v-aţi mulţumit cu dragostea care vi s-a dat ca s-o aveţi uitîndu-vă în sus, a trebuit să inventaţi altă dragoste şi să vă priviţi pe voi faţă în faţă. Aţi îndrăznit să vă uitaţi în ochi atunci cînd vîrtejul fericirii carnale v-a făcut să uitaţi de marea nefericire de a vă fi născut din carne şi v-aţi uitat la stele ca să uitaţi că peste doar puţin timp n-o să vă mai uitaţi niciodată. V-aţi ridicat, jalnici şi sfidători, în picioare, şi v-aţi numit pe voi înşivă fiinţe umane. Umane în raport cu ce? Aţi îndrăznit să botezaţi nemurirea - natură, divinitate, speranţă, idealuri, copii, operă, curriculum vitae, posteritate. Aţi îndrăznit să visaţi că visaţi şi să credeţi că visul e ceva frumos care vine din altă lume special pentru voi, ca să vă facă să uitaţi.

Aţi crezut în Creaţie; eu sînt Celălalt, care-nu-sînt; cred în Entropie.

Pentru voi, aduc elogiul întunericului. Lauda Demonului, aşa cum a apărut scris în faţa voastră din nimic, deodată. Dar nu am venit pe Pămînt ca să vă terorizez. Ci ca să vă mîntui… încetul cu încetul… DE TOT.

Eu sînt Principiul Al Doilea al universului, pe care l-aţi uitat, dar fără care - UNIVERSUL AR FI. Pentru totdeauna. Etern.

Eu sînt praful; praful care odată am fost mîna lui Alexandru Macedon, Crucea Sfîntă şi Zidul Berlinului. Cenuşa care s-a ales de marile cărţi de filosofie pierdute, de fericirea Gretei Garbo şi fericirea voastră că trăiţi. Fericirea nepoţilor voştri că veţi muri.

Bucuraţi-vă deci că eu exist, pentru ca voi să nu mai existaţi, într-o bună zi. Pentru că, altfel, oraşele voastre n-ar exista, acoperite încă de Babilon, Troia, Sarmizegetusa. Voi nu aţi fi şi nu aţi citi ceea ce citiţi, pentru că în locul vostru ar fi şi acum, pentru totdeauna, bunicii bunicilor voştri. Voi aţi fi doar umbra visului unei speranţe, pe care moşii şi strămoşii voştri n-ar mai avea-o niciodată, pentru că n-ar mai avea nevoie. Pentru că ar fi unici. Şi nereproductibili.

Scrisul n-ar fi avut de ce să se inventeze, iar pana inexplicabilă de curent din noaptea aceasta n-ar fi avut de ce să mă împiedice să scriu ceea ce am scris şi am uitat deja, pentru că aici nu e tot. Marea inundaţie n-ar mai veni niciodată şi Noe n-ar mai fi nevoit să construiască nimic. Eva n-ar mai întinde mîna şi Adam ar rămîne întreg, cu toate coastele sale. Eu aş sta pentru totdeauna în pomul meu şi nimeni nu m-ar mai cunoaşte, niciodată. Pe deasupra apelor s-ar purta doar întunericul şi nimeni nu ar fi nefericit, niciodată.

Fără mine, nu aţi fi voi.

Fără mine, aş fi doar eu. Singur, ca întotdeauna.

De aceea, îmi sînteţi datori.

De aceea, vă sînt dator.

Eu sînt agentul neantului şi, precum Cronos, vă cresc ca să vă mănînc.

A venit timpul. Acum fac ultimele mele retuşuri, pentru Opera Omnia Finalis.

Nu am decît o singură misiune. Să distrug.

Iar mîine mai am de făcut un singur lucru: un singur lucru a mai rămas de distrus.

Adio, nemuritorilor!